

Csontos Márta

Nietzsche hátat fordít a lényeknek

Ne higgyetek a lényeknek,
a lényeg halott.
Amit naponta teremtek,
estére hátat fordít nekem,
amit lebontok újra építi
magát, amit magamba
temetek túlél kacagva.
Amit ma emberinek látok,
nem szegődik mellém társnak.
Nincs engedelylem a mennyországba,
csak a kapuig juthatok el.
Szabad akartam lenni,
így kaptam belépőt a pokolba.
Felettem ördög-szagú semmi.
Megtanultam nőszobrot emelni,
megtanultam miattuk ölni.
Élveztem kísértésbe esni,
hátat fordítottam a tömegnek.
s vállamra véve cipeltem
a magamra vállalt csodát.
Rajzoltam vásznamra napfelkeltét,
s Zarathustra mesteri tanácsán
próbáltam erényem ikonba festeni.
Egyszer megtanulok végre
értelmesen szenvedni, s az
ige szelleme megnemesít.
Lesöpört magáról az ég.
Istennel nem cserélhetek
szerepet.

Kierkegaard istennel szemközti énje

Véges lényként állok
önmagam előtt, s nem
tudom hogyan szorítsak
magamban helyet neked.

Hogyan kap hangsúlyt
a mérték, ha nem tudom
minek valljam magam?

Bűnöző vagyok előtted,
pogány gyönyörök öre,
ki nem érti saját lényét,
csillaggá növelve kétségbeesését.

Hiányod mélységébe merülve
megsemmisítem magam,
s engedelmes szolgád leszek
a hit börtönébe zárva.

Hamis fénybe gázolva
saját csendjébe zár a
bűnbe láncolt jelenlét.

A sehol szélén

A megmozdult ürességben
 egyetlen, piszkos felhő az ég.
 Ébredésem sugara fölém hajol.
 Talán a szél hangja
 zajong bennem, talán
 a Hold udvara zár magába.
 Véretem szívja a hajnal.
 Próbálok önnön fényemhez szoktatni magam.

Titkok harangja

Dali képei előtt

Törékeny formákba
 oltott színek, lesben
 álló sóhaj, szent rémület.

Milyen kaland
 fürdőzik olajos árnyak
 sötét kínjában, s milyen
 messzire nyúlik a látszat
 portyázó keze? Hol van
 a pajkosságot oldó szédület?
 Lángot lobban a tél,
 gyertyát gyújt a Hold
 tiszta éjszakán, s a
 titkok nehéz harangja
 alatt megfullad a
 maradék mámor.
 Feltálatad lelked
 a döbbenet asztalán.

S a ledőlt rendben
 új világot teremt a zűrzavar.

Befalazva

Vakablakból nézed a világot,
 s hús évé ígérsz egy
 kastélyt nekem.
 Mantrázod teremtőd
 nevét, s más takarója
 alatt várod, míg a csoda
 véletlen ideér.
 Most tető nélküli
 parasztházadba
 szivárogoz a napfelkelte.
 Mégis, azt hiszed, végre
 felemelkedhetsz a megszentelt
 megsemmisülésbe.
 Isten nevében kuporogsz,
 mint kísérleti állat, s megszedülsz,
 ha forog a bizonytalanság.
 Holnap nagykabátban mosol
 fogat, s ha szívet karcolsz
 a jégvirágos tükörbe,
 arcom nem látod benne.
 Messziről nézlek, egy
 távoli szerelem merényletéből.

Szekeres Mária

Szárnyalásaim

szárnyam ha volna
összecsuknám.
néma csendben
arcomat
fedném vele
míg kéklő felhők alól
tekinteted melengetne.
oly sok a zűr itt benn, Uram
oly sok a vak út agyamban
míg kéklő felhők tekintenek rám
az Ostya ragyogásán.
szárnyam ha volna, összecsuknám.
így állok most előtted:
magamban gubanc,
de fénylő tekinteted vigasza
így is az égbe emel Hozzád.
szárnyam ha volna... mindegy
is már: fejem szíveden pihen,
érezem, és ez több már
minden elvetélt szárnyalásnál.

Mi kellene még?

Vannak szavaim Feléd.
sűrű a gondolat –
hogyan érintselek?
szavam most elakad.
egy vagyok, kit választottál,
de az utat nem ismerem.
tekintetedbe fűzve
árad rám a kegyelem,
de sárba, betonba törten
egy szál virág: lelkem
ájulva int Feléd.
egy vagyok, kit választottál,
előttem a bor, s a kenyér,
mivel ma is tápláltál.
szelíden kérded most:
mi kellene még?

Utak és szavak

meríthetek-e fényedből, Uram?
szavaim papírra hullanak.
dráma ez is, vagy vak utak...
ebben is Te mutatsz utat?
föld fölött járok, míg
testemben az idő, a Te időd...
de dráma van – szelíden,
hiszen látnom engeded
Fényedben magam, s
e találkozás sebeidből
felvérzi már minden utam.

Lépteim

Nesztelen lépek
dübörgő torkolattüzek,
s magam rejtett aknáí
között.

Nesztelen lépek kígyók,
skorpiók zöld bőrfoszlánynain.

Hulló vakolat közt

szemem lőrése

békés tájra figyel:

a madarak innen

nem menekülnek...

Sebek

úgy lépek át Veled

szűrős bokrok ágain,

mint feltámadott tested

a töviskoronán.

s úgy hordom a tövissek nyomait,

mint Szent Arcod

a korona

sebzett

krátereit.